

Lucy Stevensonová Ewellová
(Založené na skutočnom príbehu)

Tento príbeh sa odohral v Holandsku.

Marie si otvorila šperkovnicu, aby si pozrela svoje krásne kamienky. Každý po jednom zobrala do ruky. Najprv ten červený, potom ten zelený a nakoniec ten číry.

Na dvere jej zaklopala starká. „Si pripravená?“ „Áno!“ Marie kamienky opatrne vrátila do šperkovnice.

Marie išla so starkou do knižnice. Ale nie len na to, aby si pozreli knihy. Bola tam špeciálna výstava kameňov! Marie sa tešila.

Keď autobus zastavil pri knižnici, vošla Marie so starkou dovnútra. Uvideli kopec stolov s krásnymi kameňmi. Niektoré boli lesklé a hladké. Niektoré mali zaujímavý tvar.

Lesklý fialový kamienok

Nahnevá sa na ňu, ak povie pravdu?

„Pozri sa na tento!“ starká ukázala na veľký kryštál. Z každej strany z neho trčali modré hroty.

Na ďalšom stole bolo veľa okrúhlych kamienkov. Marie sa pozerala na všetky tie farby. Na konci stola bol fialový kamienok. Bol malý, lesklý a hladký.

Fialový kamienok ešte nemám, pomyslela si Marie. Hodil by sa dokonale do jej zbierky.

Marie sa poobzerala. Starká bola pri ďalšom stole. Nikto nebol nablízku. Nikomu predsa nebude chýbať maličký kamienok, nie?

Marie kamienok zobrala a strčila si ho do vrecka.

V ten večer išla Marie do postele a kamienok mala bezpečne uložený v šperkovnici.

„Si pripravená na príbeh?“ Ocko si sadol na posteľ a otvoril časopis *Môj kamarát*.

Marie sa zababušila do prikrývok a počúvala ho. Príbeh bol o chlapcovi, ktorý činil pokánie za nesprávne rozhodnutie.

Keď ocko čítal, Marie cítila, ako jej zovrelo žalúdok. Otočila sa na bok a potom si prevrátila vankúš. Ale necítila sa dobre. A nevedela prestať myslieť na fialový kamienok.

Ocko dokončil príbeh. „Je všetko v poriadku?“

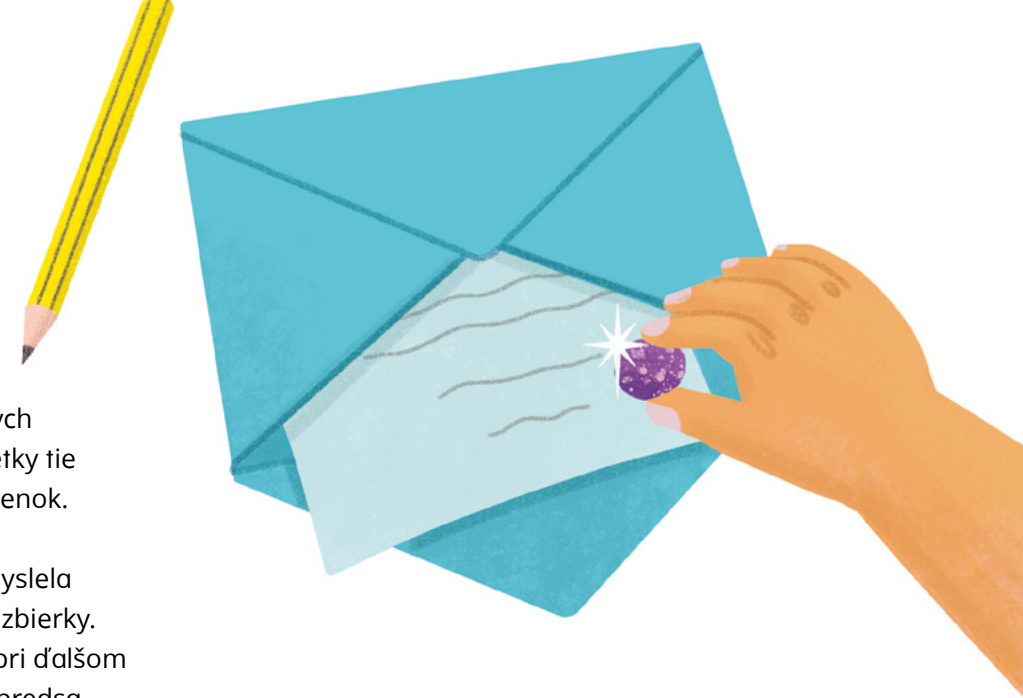
Marie nevedela, čo má na to povedať. Ak to ockovi povie, môže sa nahnevať.

Ale možno by jej vedel pomôcť.

Marie pomaly vyliezla z postele a vybrala zo šperkovnice fialový kamienok. „Zobrala som ho dnes z knižnice.“ Z očí jej začali padať slzy. „Je mi to naozaj ľúto.“

Ocko ju silno objal. „Vždy je dobré povedať pravdu. Som hrdý na to, že máš odvahu byť úprimná.“

Mariin žalúdok ju pomaly prestával trápiť. Ocko sa nehneval!

„A vďaka Ježišovi môžeme činiť pokánie. Tak ako v tomto príbehu,“ povedal. „Čo keby sme ten kamienok vrátili do knižnice?“

Marie zažmurila oči. „Nie! Budú sa hnevať.“ Ocko jej na plece položil ruku. „Možno sa budú trochu hnevať. Ale myslím si, že budú radi, že si ho vrátila. A ty sa budeš tiež lepšie cítiť.“

Marie sa zhlboka nadýchla. „Môže byť.“

Marie vybrala hárok papiera a začala písať list. „Je mi ľúto, že som si toto zobrala,“ napísala. „Škoda, že som to urobila. Chcem to napraviť.“

List dala do obálky. Potom do nej dala tiež fialový kamienok.

„Zajtra ho zoberieme naspäť,“ povedal ocko. „Ako sa teraz cítiš?“

„Lepšie,“ povedala Marie. „Ale musím ešte urobiť jednu vec.“

Marie si pokľakla k posteli, aby sa pomodlila. „Je mi ľúto, že som zobrala ten kamienok,“ povedala. „Už nikdy nič neukradnem. Ďakujem Ti, že mi pomáhaš byť odvážnou a úprimnou.“

Marie pocítila pokoj, keď sa vrátila do postele. Zajtra veci napraví. A vedela, že Nebeský Otec a Ježiš jej pomôžu. Vďaka Nim bude všetko v poriadku. ●